

Sygnatura akt: I C 136/19 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Hanna Woźniak

Protokolant: sekretarz Jacek Kutta

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **we W.**

przeciwko: **D. J.**

- o zapłatę

I. oddala powództwo w całości;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia

Hanna Woźniak

POUCZENIE

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć do tutejszego Sądu sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia mu wyroku.

W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, Sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli sprzeciw zostanie złożony prawidłowo, sprawa zostanie rozpoznana w zwykłym trybie przez Sąd I instancji.

Powód może wnieść apelację od niniejszego wyroku zaocznego do Sądu Okręgowego w T. VIII Wydział Cywilny Odwoławczy, za pośrednictwem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie I Wydziału Cywilnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wyroku wraz z uzasadnieniem lub w terminie 21 dni od daty doręczenia mu wyroku zaocznego, gdy powód nie złożył wniosku o uzasadnienie. Sąd uzasadnia wyrok zaoczny jedynie wówczas, gdy powództwo zostało oddalone w całości lub w części (art. 342 k.p.c.). Termin do złożenia przez powoda wniosku o uzasadnienie wynosi 7 dni licząc od daty doręczenia mu wyroku zaocznego.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

W przypadku nie złożenia sprzeciwu co do istoty sprawy, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku zaocznym. Wnosi się je do Sądu Okręgowego w T. za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku zaocznego. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

- (...)

-(...)

3. (...);

W., 26 lipca 2019 r.

SSR Hanna Woźniak

Sygn. akt I C 136/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2018 roku powód (...) z siedzibą we W. działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu Rejonowego L.Z. w L. pozew, w którym wnosił o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej D. J. kwoty 786,86 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 12.12.2018 do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podał, że pozwana na podstawie umowy pożyczki nr (...) z 15.12.2014 otrzymała określona kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie. (...) Sp. z o.o. Sp.j. wezwał pozwaną do zapłaty, a po upływie terminu na jej dokonanie scedował na powoda wierzytelność w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z 19.09.2017. 15.01.2018 strony zawarły umowę ugody na czas oznaczony, w której pozwana uznała co do zasady, jak i wysokości wierzytelność w kwocie 1.157,19 zł i zobowiązała się do jej spłaty wraz z odsetkami umownymi w ratach. Pozwana dokonała wpłaty tylko 450 zł, a brak wykonania ugody spowodował wymagalność pozostałej kwoty do spłaty (k.3-7).

Postanowieniem z 1 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy L., wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.7v-8).

Uzupełniając braki formalne pozwu powód podtrzymał w całości swoje żądanie (k.14-17).

Pozwana nie stawiła się na rozprawę będąc prawidłowo zawiadomioną o jej terminie (k.37), nie żądała rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajęła żadnego stanowiska procesowego.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2017 roku (...) Sp. z o.o. Sp.j. z siedzibą w W. zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na podstawie której dokonał cesji na stronę powodową wierzytelności względem D. J., która wynikała z umowy z 15.12.2014, a składały się na nią: 950 zł kapitału, 147,70 zł odsetek i 40 zł kosztów.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k.21-26);

W dniu 15 stycznia 2018 roku strony zawarły ugodę, w której powód oświadczył, iż nabył od (...) Sp. z o.o. Sp. j., w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z 19.09.2017, wierzytelność pieniężną wynikająca z umowy pożyczki nr (...) z 15.12.2014 zawartej z (...) Sp. z o.o., która na dzień 05.01.2018 wynosiła 1.157,19 zł. Z kolei pozwana oświadczyła, iż uznaje wierzytelność co do zasady oraz wysokości i zobowiązała się do spłaty kwoty 1.190,49 zł w ośmiu ratach – siedmiu po 150 zł i ostatniej 140,49 zł, w okresie od 15.01.2018 do 15.08.2018.

Dowód:

- ugoda z 15.01.2018 (k.27-29).

27 sierpnia 2018 roku zostało sporządzone pismo wzywające pozwaną do spłaty kwoty 757,07 zł w terminie do 03.09.2018.

Dowód:

- pismo z 27.08.2018 (k.30-30v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, żądał on przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), stwierdzono nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwana nie wdała się w spór, co do istoty sprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiała się na jej termin, nie zajęła żadnego stanowiska procesowego, nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, ponadto brak jest podstaw, aby przyjąć, iż wystąpiły szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo do Sądu.

Po myśli art. 339 § 2 k.p.c., Sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Wówczas należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa.

Obowiązkiem strony powodowej jest zaprezentowanie dowodów, które umożliwią sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Obecny kształt procesu cywilnego z woli ustawodawcy posiada charakter kontradiktoryjny, co potwierdzają unormowania zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, które winny przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, ponieważ ponoszą ryzyko wydania niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c.

Na gruncie niniejszej sprawy rolą powoda było wykazanie zasadności i wysokości dochodzonej wierzytelności, ponieważ zgodnie bowiem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne. Strona powodowa przedłożyła umowę przelewu wierzytelności z 19.09.2017 wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tej umowy, ugodę 15.01.2018 oraz pismo zawierające wezwanie pozwanej do zapłaty.

Analizując przedłożone przez powoda dokumenty, Sąd powziął wątpliwości co do wysokości dochodzonego roszczenia, mając na uwadze m.in. okoliczność, iż częstą praktyką firm pożyczkowych niebędących bankami jest obciążanie kontrahentów - konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c. - różnego rodzaju opłatami, prowizjami, czy kosztami, stanowiącymi w istocie obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i tym samym generującymi dodatkowy, nieuprawniony zysk. Ponieważ do pozwu nie została załączona umowa pożyczki łącząca pozwaną z pierwotnym wierzycielem, Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do jej przedłożenia, w celu przeprowadzenia z urzędu dowodu z tego dokumentu. Jeżeli bowiem pierwotna umowa zawierała unormowania zmierzające do obejścia prawa, to odnosi się to również do zawartej ugody. W sytuacji występowania tego rodzaju klauzul, kwotę zadłużenia pozwanej należałoby skorygować o ich wartość.

W wykonaniu wskazanego zobowiązania strona powodowa nadesłała jedynie formularz umowy pożyczki odnawialnej vivus.pl pozbawiony jakichkolwiek danych pozwanej oraz jej podpisu (k.46-48v), którego nie sposób uznać za umowę, co uniemożliwiło Sądowi weryfikację nabytej wierzytelności pod kątem jej wysokości, w tym ustalenia m.in. ile wynosiła kwota pożyczki, jaką kwotę łączną wg umowy pozwana była zobowiązana do spłaty, ile faktycznie spłaciła, jakie było oprocentowanie pożyczki, czy prawidłowo naliczono odsetki w kwocie 147,70, jak również rodzaj i uprawnienie do obciążenia kosztami określonymi na kwotę 40 zł. Brak pierwotnej umowy pożyczki pozbawił Sąd możliwości zweryfikowania jej unormowań pod kątem postanowień abuzywnych, w tym w zakresie kosztów i odsetek naliczanych od roszczenia głównego. Z tego samego powodu nie mogły podlegać weryfikacji pod kątem postanowień niedozwolonych także unormowania ugody, do której recypowano wierzytelność względem pozwanej wynikającą z tej właśnie pożyczki oraz doliczono odsetki i ustalono nowe warunki spłaty.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż zachodzą wątpliwości, co do wysokości dochodzonego roszczenia, dlatego w pkt I sentencji oddalił powództwo w całości.

W pkt 2 wyroku Sąd ustalił, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia

Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...)
3. (...)

W., 20.08.2019

SSR Hanna Woźniak